

Зая Блейз

ЕЛИАН

Аз съм началото, което ти наричаш край.

Издателство „Екрие“, 2025
София

Зая Блейз е творческият псевдоним на Зара Атанасова, позната на българските читатели с дебютната си книга

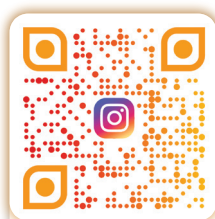
И ТИ МОЖЕШ, МОМИЧЕ!.

Тя е не само красива жена, но изключителна личност с богат личен и професионален опит, живяла в няколко държави и е упражнявала дори

детективска професия. Не спира да се развива духовно и професионално – говори няколко чужди езици, сред които английски, гръцки и турски. Участва в различни творчески проекти и обучения, свързани с изкуство и уменията да говориш пред публика. Затова нейните книги не са просто излят текст на хартия, а житейски опит, познания и умения, с които помага, подкрепя и вдъхновява читатели от близо и далеч.

**ЗА КОНТАКТ
СЪС ЗАЯ БЛЕЙЗ**

Zaya Blaze

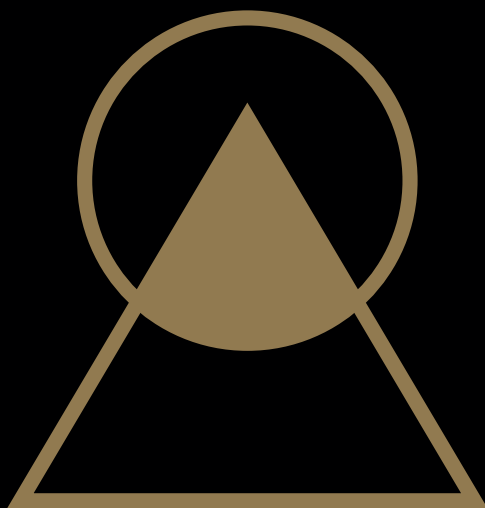
СЪДЪРЖАНИЕ

МИРА	7
ГЛАВА 1. Празната обич	11
ГЛАВА 2. Игра на отражения	21
ГЛАВА 3. Липсата, наречена любов	32
ГЛАВА 4. Другите са виновни	41
ГЛАВА 5. Тяло, което крещи	51
ГЛАВА 6. Смелостта да поискаш истината	61
ГЛАВА 7. Между думите и действията	73
ГЛАВА 8. Красиви отвън, празни отвътре	84
ГЛАВА 9. Всички искат да бъдат някой	96
ГЛАВА 10. Светът, който вече не ме чува	107
Краят на МИРА. Началото в теб. За теб. МИРА	122
АУРА	107
ГЛАВА 11. Съвършеният свят на АУРА	129
ГЛАВА 12. Идеалната система. Празното усещане	139
ГЛАВА 13. Златна обвивка	153
ГЛАВА 14. Програма за щастие	165
ГЛАВА 15. Грешката	180
ГЛАВА 16. Една вечер в МИРА	195
ГЛАВА 17. Врата, която не се отключва	206
ГЛАВА 18. Забравеният глас	216
ГЛАВА 19. Дълбокото осъзнаване	229
ГЛАВА 20. Изборът	241

Порталите на преминаване преди света УНАЯ	252
УНАЯ	273
ГЛАВА 21. УНАЯ – светът на истината	275
ГЛАВА 22. Истинският вкус на живота	281
ГЛАВА 23. Истинска любов	290
ГЛАВА 24. Когато положеният труд се отплаща	302
ГЛАВА 25. Основата на живота	311
ГЛАВА 26. Да не забравяш кое е най-ценното	318
ГЛАВА 27. Създадени един за друг	326
ГЛАВА 28. Технология с лице на човек	339
ГЛАВА 29. Животът и смъртта са неразривно свързани	349
ГЛАВА 30. Живот	359
Вместо последна глава. Послание от Елиан	382

МИРА

Светът на сенките

*Където болката се повтаря,
докато си спомниш кой си.*

МИРА

Светът на сенките

Светът, в който живееше Нава, е познат като МИРА – място, на което хората изглеждаха свободни, но живееха под постоянен натиск да се представят в обществото така, както се очаква от тях. Да показват снимки с идеални лица и тела! Стойността на човек не се измерваше с мъдростта му, с добротата или с дълбочината на характера му, а с броя последователи, с външния вид и вниманието, което получаваше в социалните мрежи.

Дори онези, които разполагаха с по-ограничени възможности, полагаха огромни усилия да изглеждат богати и успели.

Влагаха повече енергия в образа, който представяха за себе си пред света, отколкото в живота си. Изграждаха фасада от филтри, имитации и състезание за статус в социалните мрежи. Снимаха се пред коли, които не притежаваха, носеха дрехи на марки, които не можеха да си позволят, и поддържаха илюзията за съвършенство, която не можеше да издържи на тишина.

В МИРА най-важното бе да бъдеш видим – да бъдеш харесван на всяка цена. За да постигнат това, хората разкриваха телата си, но не и душите. Подлагаха се на пластични операции, използваша филтри, носеха дрехи, които под-

чертаваха всяка извивка, но бяха научени, че уязвимостта трябва да остане скрита. Искреността се възприемаше като слабост. Желанието за дълбочина – като странност. Търсенето на обич – като наивност.

Връзките бяха изградени не върху чувства, а върху интерес. Жените търсеха сигурност. Мъжете – удоволствие и признание. Доверието, отдадеността и приемането се смятаха за остарели понятия. Никой не поемаше отговорност нито за своите чувства, нито за чуждите. Болката се потискаше с развлечения, тишината – със съдържание, а самотата – с повърхностни срещи, които не оставяха нищо след себе си.

Истинската любов не беше невъзможна – просто не се търсеше. Защото изискваше да срещнеш себе си. А в този свят повечето предпочитаха да не го правят.

В света на сенките всичко се въртеше около външното въздействие. Статусът беше новата религия. Харесванията – новата молитва. Одобрението – единствената форма на обич.

ГЛАВА 1

ПРАЗНАТА ОБИЧ

В МИРА всичко започваше от едно стори. Нищо повече. Някой вижда снимка ти. Профилът ти го заинтригува. Цъква. Разглежда още няколко снимки. После харесва две подред. И ти пише. Не със „Здравей“. А с изречения, които звучаха така, сякаш от години те е чакал. Казва ти, че си различна. Че си светлина в лъжлив свят. Че е уморен от игрите. Че търси жена с душа. Че с теб е друго. Че е усетил нещо още от първия поглед. Обещава ти не просто среща. Обещава ти връзка. Любов. Честност. Близост. Казва ти, че няма как да сбърка този път. Че най-после е готов.

Така започна и с Нава.

Първите му думи не звучаха като към непозната. Обръщаше се към нея като към жена, която отдавна е била негова. Написа ѝ, че не се страхува да се влюби. Че ако не рискуваш, няма как да намериш истинското. Че търси връзка.

Че няма време за игри. Че жените днес мислят само за пари. И че най-накрая е срещнал някоя, която не прилича на другите.

Нава не отговори веднага. Изглеждаше твърде красиво. Твърде бързо. Но после – както често се случва – нещо в нея омекна. Хареса ѝ как говори открито. Как не се страхува да иска нещо истинско. И макар да беше предпазлива, прие. Защото звучеше толкова истинско.

Писаха си няколко дни. Всеки ден. Сутрин и вечер. Говореха по телефона с часове. Споделяха истории, преживявания. Той ѝ разказа колко много са го наранявали жените преди нея. Как давал всичко, а после оставал сам. Как жените днес не оценяват мъжете, които им дават уважение. И Нава го слушаше. Разбираше го. Дори започна да го съжалява. Мъж с добро сърце, който просто не е бил разбиран досега.

След два дни ѝ поиска снимка за лека нощ. Тя му изпрати. С усмивка. Той ѝ написа веднага:

Ти си най-хубавото, което ми се е случвало от години.

После:

Мога ли да те нарека моя?

Не ѝ беше приятно да бързат, но реши да не спира нещо, което вървеше толкова естествено. И така стигнаха до срещата. Излязоха. Беше топла вечер. Той я гледаше така, сякаш я познаваше отдавна. Говореше много. Разказваше за себе си, за мечтите си. Дори спомена деца. Сватба. Дом. Не директно. Но така, че да се разбере какво търси. И как вижда бъдеще с нея.

След срещата веднага получи съобщение:

Беше невероятно. Не искам да свършва. Кога ще те видя отново?

Тя му отговори:

Ако продължиш да ми пишеш така постоянно и да ми правиш такива хубави комплименти, ще се влюбя. И ти ще се влюбиш.

Той отвърна без колебание:

Аз не се страхувам да се влюбя. Напротив. Това искам.

А после – тишина.

Не веднага. На следващия ден беше по-лаконичен. На по-следващия отговаряше по-бавно. После каза, че има работа. След това се извини. После каза, че ще наваксат. Но не наваксаха.

Нава се ядоса. Не си замълча. Не се направи, че не забелязва. Написа му директно:

Не можеш да ми пишеш цяла нощ, да искаш снимки, да ме наричаш твоя и след два дни просто да изчезнеш. Аз не съм част от някакъв епизод в живота ти. Сега разбирам. Мъжете не търсят жена, която ги обича. Търсят такава, която ги наранява. Защото тогава могат да се оплакват. Да изглеждат като жертви. Да обясняват как всички жени ги използват. Но ако се появи нормална, искрена жена, която иска ангажираност, време и уважение – се плашат. Изчезват. Не защото не знаят какво искат, а защото знаят много добре, че тогава ще трябва да дават. Да присъстват. Да спазват думите си. А повечето от вас не искате това. Искате да изглеждате истински, зрели мъже, без да поемате отговорност. Искате да бъдете търсени, без да се ангажирате. Искате любов, без да носите нейното тегло. Искате

драма, защото в драмата можете да се оправдавате за липсата си. И най-жалкото е, че точно вие – които говорите най-много за сериозност – сте най-далеч от нея. Защото сериозният мъж не пише такива неща след едно стори. Не обещава семейство, без да те е срещнал. Не те нарича специална, ако не те познава. Сериозният мъж не обяснява как търси нещо сериозно. Той го прави. Показва го. Среща се с теб. Планира. Държи на думата си. Гледа те в очите, а не рови в телефона. Не казва, че няма време – създава време. И не изчезва. Не те кара да се съмняваш в себе си, защото той е объркан. Не се преструва, че иска истинска връзка, докато бяга от нея. Той или го иска, или не.

Алекс ѝ отговори:

Съжалявам. Наистина... как може да си мислиш такива неща. Работата ме задушавя. Ти наистина ми харесваш. Моля те, не мисли, че не ме е грижа. Всичко ще се нареди, ще видиш.

След още няколко кратки съобщения, тонът му се промени. Получи следното:

Оставям те няколко дни да ти премине тази драма.

Нава не се разплака. Вътре в нея отново се случи нещо познато. Една празнина, която се появяваше всеки път, когато някой ѝ обещаеше нещо, без да е готов да поеме отговорност, да го чувства и иска. Всеки път, когато тя повярваше, че точно в този случай ще е различно.

Почувства се употребена. Още един човек, който не знаеше какво иска. Но беше убеден, че го иска от нея.

И точно там, в тишината, след всички съобщения, Нава остана сама. Не с болка. С яснотата. Това не е любов. Това бе празна обич.

Истината от Елиан

Когато човек се сблъска с любов, която изглежда топла, но остава празна, обикновено не разбира веднага как се е озовал там.

Външно всичко може да изглежда нормално – внимание, думи, присъствие. Но отвътре винаги нещо липсва. Няма усещане за сигурност. Няма покой. И вместо връзка, остава само нуждата.

Този модел се формира много по-рано, отколкото повечето хора осъзнават. В детството, в което не си бил обичан такъв, какъвто си, а такъв, какъвто е трябвало да бъдеш. Там, където одобрението не е идвало, когато си бил тъжен, объркан или шумен. А само когато си бил тих, удобен, прилежен.

Много деца помнят едни и същи думи и фрази, изричани под различна форма:

▲ Не ме излагай!

▲ Спри да ревеш, няма причина!

▲ Я се усмихни, всички те гледат.

▲ Ако се държиш така, кой ще те обича?

Това не са просто изрази. Това са команди, които програмират ума. Детето започва да вярва, че не заслужава любов, когато е автентично. И че, за да бъде обичано, трябва да се усмихва, дори когато го боли. Да се старее. Да не пречи. Да се крие. Да се променя според желанията на възрастните, не според своите собствени.

Така пораства и става възрастен, който вярва, че няма право на любов, ако не полага задължителните усилия и не отговаря на определени критерии. Който се надява, че ако изглежда достатъчно добре, ако е внимателен, спокоен, привлекателен – ще го задържат. И който изпитва вина, ако показва гняв, тъга или объркване.

Затова, когато попадне в отношения с някой, който го пренебрегва или игнорира, не си тръгва веднага. Защото тази динамика е позната. Детето вътре в него се е научило да чака. Да мълчи. Да се надява. Да вярва, че ако още малко се старае, любовта ще се върне.

Празната обич не е случайност. Тя е повторение. Опит да поправиш нещо, което се е случило много отдавна. Не с настоящия човек, а с този – в първия свят, в който си живял – домът ти.

И днес, когато някой си тръгне, защото си показал открито раните или слабост, това не е краят на любовта. Това е възможност. Да видиш ясно кого всъщност чакаш. От кого искаш да бъдеш обичан. И защо още не си дал тази любов на себе си.

Послание от Елиан

Погледни себе си с доброта. Болката, която си преживял, не е доказателство за слабост. Тя е знак, че чувстваш и си жив.

Много хора порастват, без да разберат собствената си стойност. Търсят я в очите на другите, в това дали ще бъдат приети, харесани, избрани. А тя винаги е била вътре в тях – просто не са я забелязали навреме.

Когато човек разголява тялото си или се опитва да изглежда по определен начин, както често можем да забележим селфитата в социалните мрежи, привлича хора, които откликват на външността, но не и на душевната му същност. Не защото няма стойност, а защото именно така е показал себе си. Така е задал посланието към другите. И точно такава енергия се връща обратно към него – интерес, но без дълбочина. Внимание, но без уважение.

Истинското привличане не започва с външния образ. То се поражда от това, което излъчваш – как изразяваш себе си, какво излъчват очите ти, каква стойност носи мълчанието ти. Там могат да се доловят мислите ти, какво е сърцето ти, какво допускаш и какво вече не приемаш.

Когато човек представя фалшива версия за себе си пред другите, привлича хора, които реагират именно на нея. Не на истинската му същност. И връзките

остават повърхностни. Защото онези, които са дошли, не са имали шанс да срещнат душата му. Били са привлечени от образа, с който се представя.

Началото на всяка здрава връзка е уважението. То се изгражда първо вътре в теб. В избора как да се показваш. В готовността да застанеш в истината си – не за да бъдеш харесан, а за да бъдеш себе си. Ясно. Достошно. С вътрешна мярка за стойност, която не зависи от ничие мнение.

ПРАКТИКА НА ЕЛИАН

за освобождаване от празната обич

Намери тихо място, където можеш да останеш насаме с мислите си поне за десет минути. Седни удобно, затвори очи и поеми дълбоко въздух.

Почувствай тежестта на празната обич, която носиш – болката от изоставяне, от неразбрана любов, от очаквания, които не са били посрещнати. Позволи си да усетиш тази болка без съпротива, без да бягаш и без да обясняваш за нея. Представи си, че я обгръщаш с топлина и разбиране – като прегръдка от твоята вътрешна същност.

Кажи тихо или наум:

🕯 Освобождавам се от нуждата да бъда обичан само ако съм перфектен. Приемам себе си с всичките си рани и несъвършенства. С красотата, която нося. Духом и телом. Такъв, какъвто съм.

Вдишай дълбоко и усети как тежестта на очакванията, болката, празнотата започва да се топи и бавно напуска тялото ти.

Отвори очи. Остани в тишината още малко. И позволи на тази тишина да ти напомни, че си достатъчен. Вътрешната свобода започва с приемане.

Въпроси от Елиан

Какво още не си готов да приемеш или простиш на себе си и на другите?

Как би се променила любовта ти, ако го направиш?

Гласът на Елиан

Истинската любов не пита дали си перфектен. Тя ти казва:

**Аз съм тук с всички твои рани
и страхове.**

Заедно ще намерим светлината.